

भुवोभारस्यव्ययायनाशाय चकारएकवाक्यत्वार्थः तौचसांप्रतमिहागतावित्यर्थः तदुक्तंतत्रे अर्जुनेतुनरावेशः कृष्णोनारायणः स्वयमिति यदूद्धहः
श्रीकृष्णः कुरुद्वहोऽर्जुनः उभावपिकृष्णनामानौ ॥ ५८ ॥ अग्न्यभिमानिनोदेवान् स्वाहानामतस्यभार्या हुतभोजनमिति त्रयाणां विशेषणम्
॥ ५८ ॥ पितरस्त्रयः पितामहएकः तैः साकंसह ॥ ६० ॥ वैतानिकेवैदिकेकर्मणियज्ञे येषां नामभिरग्निदेवताकाइष्टयो निरूप्यन्ते क्रियन्ते तएतेऽग्नयो नलौ
किकाः अतो बहूनां न वैयर्थ्यमिति भावः ॥ ६१ ॥ सौम्याः सोमपाः येषामग्नौ करणमस्ति ते साग्नयः तद्रहितास्त्वनग्नयः ॥ ६२ ॥ तयोस्तु संततिर्नाभव

ताविमौ वै भगवतो हरेरंशाविहागतौ ॥ भारव्ययाय च भुवः कृष्णौ यदु कुरुद्वहौ ॥ ५८ ॥ स्वाहाऽभिमानिन
श्चाग्नेरात्मजां स्त्री न जी जनत् ॥ पावकं पवमानं च शुचिं च हुतभोजनम् ॥ ५९ ॥ तेभ्योऽग्नयः समभवंश्चत्वा
रिंशच्च पंचच ॥ तएवैको न पंचाशत्साकं पितृ पितामहैः ॥ ६० ॥ वैतानिके कर्मणियन्नामभिर्ब्रह्मवादिभिः ॥
आग्नेय्य इष्टयो यज्ञे निरूप्यन्तेऽग्नयस्तुते ॥ ६१ ॥ अग्निष्वात्ता बर्हिषदः सौम्याः पितर आज्यपाः ॥ साग्नयोऽन
ग्नयस्तेषां पत्नी दाक्षायणी स्वधा ॥ ६२ ॥ तेभ्यो दधारकन्ये द्वे युनां धारिणीं स्वधा ॥ उभेते ब्रह्मवादिन्यौ ज्ञा
नविज्ञानपारगे ॥ ६३ ॥ भवस्य पत्नी तु सती भवं देवमनुव्रता ॥ आत्मनः सदृशं पुत्रं न लेभे गुणशीलतः ॥ ६४ ॥
पितर्यप्रतिरूपेस्वे भवायानागसेरुषा ॥ अप्रौढैवात्मनात्मानमजहाद्योगसंयुता ॥ ६५ ॥ इति श्री ० चतु
र्थस्कंधे विदुरमैत्रेयसंवादे प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ विदुर उवाच भवेशीलवतां श्रे
ष्ठे दक्षो दुहितृवत्सलः ॥ विद्वेषमकरोत्कस्मादनादृत्यात्मजां सतीम् ॥ १ ॥ कस्तंचराचरगुरुं निर्वैरंशांतविग्र
हम् ॥ आत्मारामं कथं द्वेष्टि जगतो दैवतं महत् ॥ २ ॥

तृजीवन्मुक्तत्वादित्याह उभेत इति ॥ ६३ ॥ गुणशीलतः आत्मनः सदृशं देवमनुव्रताऽपि सती पुत्रं न लेभे ॥ ६४ ॥ तत्र हेतुः स्वे पितरि दक्षे अप्रतिरूपे अस
दृशे प्रतिकूले सतीत्यर्थः आत्मना स्वयमेवात्मानं देहमजहात्त्यक्तवती योगसंयुता योगमाश्रित्येति ॥ ६५ ॥ इति चतुर्थे टीकायां प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥
॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ द्वितीये प्रथमाध्यायोपक्षिप्तभवदक्षयोः विद्वेषे वर्ण्यते हेतुर्विश्वस्यज्ञसंभवः ॥ १ ॥ सतीं सतीनाम्नीम् ॥ १ ॥ नचा
सौकस्यचिद्वेषार्ह इत्याह कइति चराचरगुरुं जगतां दैवतं च तं को द्वेष्टि कथं च निर्वैरं द्वेष्टि निर्वैरत्वे हेतुः भावेक्तः शांतं शांतिरेव विग्रहो यस्य कुतः आत्म
न्ये वारामोरतिर्यस्यतम् यद्वा कः प्रजापतिर्दक्षः कथं द्वेष्टि एवं भूते तस्मिन्द्वेषोऽयुक्तोऽशक्यश्चेत्यर्थः ॥ २ ॥